

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 29T/54/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121011751
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Krivošík
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2022:2121011751.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava v konaní pred samosudcom JUDr. Branislavom Krivošíkom, v trestnej veci vedenej proti obžalovanému: Q. R., nar. XX.XX.XXXX v R., trvale bytom Z. XXXX/XX, R., adresa na doručovanie L. XX, R., t. č. ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní v Trnave, dňa 08. novembra 2022, takto

rozhodol:

obžalovaný:

Q. R., nar. XX.XX.XXXX v R., trvale bytom Z. XXXX/XX, R., adresa na doručovanie L. XX, R.

sa uznáva za vinného, že

v období od mesiaca február 2013 až doposiaľ, s výnimkou obdobia výkonu väzby od 08.05.2021 do 16.11.2021 a obdobia výkonu trestu odňatia slobody od 16.11.2021 doteraz, v Trnave ani inde na území Slovenskej republiky úmyselne riadne a včas neplatil výživné na svoju maloletú dcéru B. K., nar. XX.X.XXXX a v období od mesiaca november 2013 až doposiaľ, s výnimkou obdobia výkonu väzby od 08.05.2021 do 16.11.2021 a obdobia výkonu trestu odňatia slobody od 16.11.2021 doteraz, v Trnave ani inde na území Slovenskej republiky úmyselne riadne a včas neplatil výživné na svojho maloletého syna K. K., nar. X.X.XXXX, obe deti bytom u matky B. K. v R., L. XX, i keď mu vyživovacia povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené neploleté dieťa vyplývala priamo zo Zákona o rodine a výška vyživovacej povinnosti bola určená aj

- rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 07.10.2013, sp. zn. 18P/69/2012-46, právoplatným dňa 17.11.2013 a to tak, že je povinný prispievať na výživu maloletého syna K. K. sumou 30,-€ mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky B. K. a
- rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 23.10.2017, sp. zn. 31P/4/2017-31, právoplatným dňa 30.01.2018 a to tak, že je povinný platiť na výživu maloletej dcéry B. K. výživné v sume 50,-€ mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky B. K.,

a hoci si bol obžalovaný Q. R. vedomý tejto vyživovacej povinnosti voči maloletým deťom K. K. a B. K., nejavil vážny záujem nájsť a udržať si stále zamestnanie a zabezpečiť si pravidelný zdroj príjmov, z ktorého by mohol výživné uhrádzať, viackrát prišiel o prácu vlastným zavinením a úrad práce o sprostredkovanie zamestnania nežiadal, pričom na výživu detí obžalovaný neprispel ani z občasných príjmov z pracovnej činnosti, čím mu za obdobie od mesiaca november 2013 do mesiaca apríl 2021 (vrátane) vznikol dlh na výživnom voči synovi Seimonovi Suchému vo výške 2.700,-€ a za obdobie od mesiaca február 2013 do mesiaca apríl 2021 (vrátane) mu vznikol dlh na výživnom voči dcére B. K. vo výške 3.644,77,-€, t.j. celkovo mu vznikol dlh na výživnom vo výške 6.344,77,-€,

teda

najmenej tri mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a uvedený čin spáchal závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas,

čím spáchal

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona (v znení účinnom do 31.12.2019) s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona

a odsudzuje sa:

Podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s prihladnutím na § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona a § 38 ods. 2 Trestného zákona a s použitím § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam na trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Po prednese obžaloby prokurátorom na hlavnom pojednávaní bol obžalovaný poučený, že môže ku skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, urobiť vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 Tr. por. Po tomto poučení, ako aj po poučení o následkoch vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. b/ alebo c/ Tr. por., a to v rozsahu podľa § 257 ods. 5 a ods. 8 Tr. por., obžalovaný vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe Okresnej prokuratúry Trnava zo dňa 19.08.2021, zn. 2Pv 335/20/2207-26.

*** Prijatie vyhlásenia obžalovaného o vine ***

Následne súd postupoval primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ a h/ Tr. por., pričom na položené otázky obžalovaný odpovedal „áno“. Prokurátor na hlavnom pojednávaní navrhol prijať jeho vyhlásenie o vine. Po takomto zistení súd vyhlásenie obžalovaného o uznaní viny zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, bez narušenia jeho skutkovej totožnosti, keď ho právne posúdil zhodne tak, ako bol posúdený v podanej obžalobe tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozsudku, pretože boli naplnené všetky zákonné formálne znaky trestného činu, t.j. subjekt, subjektívna stránka, objekt i objektívna stránka, podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. prijal, nakoľko na podklade výsledkov dokazovania vykonaného v prípravnom konaní nemal žiadne pochybnosti o vine obžalovaného s tým, že dokazovanie na hlavnom pojednávaní sa vykoná vo vzťahu k výroku o treste.

*** Výrok o treste ***

Po prijatí vyhlásenia obžalovaného bolo na hlavnom pojednávaní vykonané dokazovanie k rozhodnutiu o druhu a výmere trestu, a to výsluchom obžalovaného a oboznámením listinných dôkazov, lustráciou v registri trestov a v registri správnych deliktov a priestupkov. Z vykonaného dokazovania v hore naznačenom smere vyplynulo nasledovné.

Obžalovaný pri svojom výsluchu k osobným a rodinným pomerom uviedol, že do nástupu do výkonu väzby žil u tety na L. XX, pracoval na stavbách pri zatepľovaní vo firme Roga, s.r.o. asi od roku 2014. V spoločnosti pracoval brigádne najskôr asi pol roka, potom sa vrátil o rok a pracoval až do nástupu do výkonu väzby a následne výkonu trestu. V spoločnosti Samgin pracoval v roku 2012-2013. Jeho mesačný príjem bol cca. 600-700 €, ak pracoval, inak nemal žiadny príjem. Neregistroval sa na úrade práce, nepoberal žiadnu sociálnu dávku, v byte býval s tetou a jej dcérou a prispieval na náklady na bývanie vo výške 200 €.

Uviedol, že poškodená býva na L. XX, čo sú 3 vchody od jeho bydliska, takže s deťmi bol stále. Poškodenej veril, dával jej občas peniaze do ruky, ale nie pravidelne. Neveril, že by ho udala. Nemá ako dokázať, že platil, lebo nemá šeky. Ak pracoval dal jej niekedy 50 € a niekedy aj 200 €. Neviedol si o tom evidenciu, nemá vedomosť ani o výške dlhu.

Z odpisu z registra trestov vyplýva, že obžalovaný bol v minulosti 7 krát súdne trestaný, (z toho v 5-tich prípadoch je jeho odsúdenie zahladené), pre druhovo rôznorodú majetkovú a ale aj násilnú

trestnú činnosť (lúpež, opakovane za krádež a za podvod resp. úverový podvod). Za trestné činy podvodu resp. úverového podvodu bol odsúdený na tresty odňatia slobody, ktoré mu boli podmienične odložené, ktoré odsúdenia má na základe aktuálneho odpisu z registra trestov zahladené. Za trestný čin lúpeže mu bol rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 5T/71/2011, právoplatný dňa 25.1.2012, uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, ktorý výkon mu bol amnestiou z 02.01.20013 odpustený, s účinkami zahladienia a hľadá sa na neho akoby nebol odsúdený. Naposledy bol odsúdený za opakované trestné činy krádeže k súhrnnému nepodmienečnému trestu odňatia slobody v trvaní 2 roky a 2 mesiace (rozsudok Okresného súdu Trnava, sp. zn. 6T/6/2021).

V evidencii správnych deliktov a priestupkov má obžalovaný 5 záznamov, opakovane priestupky na úseku ochrany majetku (krádež, podvod), ako aj priestupok na úseku občianskeho spolunažívania za drobné ublíženie na zdraví a za spáchané priestupky mu boli uložené opakovane peňažné pokuty.

V otázke trestu súd ukladal trest podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona, t. j. v trestnej sadzbe jeden až päť rokov. Súd pri ukladaní trestu vychádzal z ust. § 34 Trestného zákona, pričom prihliadol na potrebu ochrany spoločnosti pred ďalším páchaním trestnej činnosti obžalovaným a súčasne na to, aby iných trest odradil od páchania trestných činov, majúť tiež na zreteli vytvorenie podmienok na výchovu obžalovaného k tomu, aby viedol riadny život a ďalšiu trestnú činnosť už nepáchal a aby trest zároveň vyjadril morálne odsúdenie obžalovaného spoločnosťou. Pritom podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona súd zohľadnil pomer a mieru prítiažujúcich okolností a poľahčujúcich okolností.

V rámci prítiažujúcich okolností súd zistil jednu prítiažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák. a to, že obžalovaný bol už v minulosti za trestný čin odsúdený. Vo vzťahu k poľahčujúcim okolnostiam súd zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák., keď obžalovaný vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku kladeného mu za vinu a tento oľutoval. Súd tak nezistil prevahu poľahčujúcich ani prítiažujúcich okolností, preto podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. neupravoval základnú trestnú sadzbu (1 rok až 5 rokov) v zmysle § 38 ods. 3 alebo § 38 ods. 4 Tr. zák.

S poukazom na to, že súd prijal vyhlásenie obžalovaného, pristúpil k mimoriadnemu zníženiu trestu pod dolnú zákonom stanovenú hranicu trestnej sadzby a túto upravil postupom podľa § 39 ods. 4, ods. 2 písm. d) Tr. zák. per analogiam, pričom od úvahy prichádzalo zníženie dolnej hranice trestnej sadzby vo výmere 8 mesiacov.

Vzhľadom na okolnosť veci, súd dospel záveru a považoval za spravodlivé uložiť obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 9 mesiacov, ktorý svojou výmerou len mierne presahuje hranicu o jednu tretinu upravenej trestnej sadzby v zmysle § 39 ods. 4, ods. 2 písm. d) Tr. zák. per analogiam a plne odzrkadľuje spáchaný trestný čin, teda súd takýto trest považuje za primeraný, nie neprimerane prísny, plne spôsobilý zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchaním ďalšej trestnej činnosti zo strany obžalovaného, viesť obžalovaného k náprave, odradiť iných od páchania trestnej činnosti a zároveň vyjadriť morálne odsúdenie obžalovaného spoločnosťou.

Súd z hľadiska druhu trestu posúdil tiež možnosť uloženia tzv. alternatívneho trestu, teda trestu nespojeného s odňatím slobody. V tomto smere súd vychádzal zo závažnosti spáchaného trestného činu. Závažnosť trestného činu určuje sám zákonodarca a to stanovením rozpätia trestnej sadzby a tým, že jednotlivé trestné činy, podľa stanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia, zaraďuje medzi prečiny, zločiny, prípadne obzvlášť závažné zločiny. Tomuto zaradeniu potom zodpovedá buď možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, prípadne povinnosť súdu uložiť trest odňatia slobody. Pri prejednávanom trestnom čine stanovuje zákonodarca trestnú sadzbu v rozpätí jeden až päť rokov. Už týmto ho zákonodarca zaraďuje medzi prečiny (§ 10 ods. 1 písm. b) Trestného zákona), avšak podstatným tu je hlavne to, že stanovením rozpätia trestnej sadzby, zaradil zákonodarca tento trestný čin medzi menej závažné trestné činy, čo možno vyvodit' z toho, že za jeho spáchanie nemusí súd povinne vôbec ukladať trest odňatia slobody (§ 34 ods. 6 Trestného zákona argumentum a contrario). Trestom odňatia slobody sa tu má na mysli nielen jeho nepodmienečná forma, ale aj prípadné podmienične odloženie výkonu trestu odňatia slobody. Súd za spáchanie prečinu podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona môže preto uložiť dokonca len samostatné alternatívne tresty ako napríklad peňažný trest, trest povinnej práce, trest zákazu činnosti a podobne. Z uvedených skutočností preto súd uzatvára, že prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona nie je podľa zákonodarcu tak typovo závažným trestným činom, aby určil súdu povinnosť ukladať pri ňom trest odňatia slobody. Pri zvažovaní druhu trestu je

teda nutné vychádzať, okrem závažnosti spáchaného prečinu, či osoby obžalovaného aj z toho, že trest odňatia slobody je trestom ultima ratio (poslednou a krajnou možnosťou), ktorý môže súd uložiť len vtedy, ak iné druhy trestov, nemôžu celkom zjavne viesť k náprave obžalovaného.

V tomto smere súd vychádzal z toho, že obžalovaný sa síce dopustil protiprávneho skutku, pričom išlo o typovo menej závažný trestný čin, avšak obžalovaný tento trestný čin začal páchať bezprostredne po jeho predchádzajúcom odsúdení, dokonca k nepodmienečnému trestu odňatia slobody (výkon ktorého mu bol amnestiou odpustený) a napriek tomu v páchaní trestnej činnosti pokračoval.

Teda obžalovaný nepreukázal žiadnu mieru nápravy v súvislosti s predchádzajúcimi odsúdeniami (na podmienený aj nepodmienečný trest odňatia slobody), naopak predchádzajúce odsúdenie na trest odňatia slobody nemali na obžalovaného želaný výchovný vplyv. Súd vychádzajúc z uvedených okolností odmietol uloženie menej represívneho tzv. alternatívneho trestu pre zjavnú nespôsobilosť takéhoto trestu priaznivo pôsobiť na správanie obžalovaného, ktorý už bol v minulosti odsúdený a bol mu uložený aj nepodmienečný trest odňatia slobody. Pokiaľ aj obžalovaný tvrdil, že na výživné prispieval, nepredložil súdu žiadny dôkaz o tom, že by výživné v rozhodnom období poškodenej uhradil aspoň sčasti, preto súd ani na jeho obhajobné tvrdenia o čiastočnom plnení výživného nemohol prihliadať. Vzhľadom na uvedené, súd dospel k záveru, že jediný druh trestu, ktorý môže viesť obžalovaného k náprave a k predchádzaniu ďalšej trestnej činnosti z jeho strany je trest odňatia slobody.

Súd tiež posudzoval možnosť podmieneného odkladu výkonu trestu u obžalovaného. Nie je totiž vylúčené dosiahnuť účel trestu uložením trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu aj u páchatel'a, ktorý sa dopustil trestnej činnosti po krátkom čase po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody za podobnú trestnú činnosť (R 57/1990). Pri hodnotení recidívy páchatel'a z hľadiska možnosti jeho nápravy musí súd prihliadnuť na povahu predchádzajúcej trestnej činnosti, na časový odstup od posledného odsúdenia, na celkový spôsob jeho života a na pohnútku jeho ďalšieho trestného činu (R 39/1965). Pri úvahe o podmienenom odklade výkonu trestu odňatia slobody musí súd zhodnotiť všetky okolnosti týkajúce sa osoby páchatel'a, najmä jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, ako aj činu, ktorý obvinený spáchal, aby mohol urobiť odôvodnený záver, či sa účel trestu dosiahne aj bez jeho výkonu alebo nie (R 56/1970).

Vychádzajúc z uvedených úvah a vzhľadom na zistený skutkový stav súd dospel k záveru, že u obžalovaného nie je možné dosiahnuť účel trestu bez jeho výkonu. Jednak tomu bráni tá okolnosť, že u obžalovaného dochádza aj k recidívam v druhovo rôznorodnej trestnej činnosti, čoho dôkazom je aj tá skutočnosť, že prejednávaného skutku sa dopustil bezprostredne po predchádzajúcom odsúdení a v páchaní trestnej činnosti pokračoval bezprostredne po uložení trestu odňatia slobody za predchádzajúcu trestnú činnosť. Závažnou a determinujúcou okolnosťou je však samotná povaha stíhaného trestného činu. Obžalovaný napriek tomu, že prebieha voči nemu trestné stíhanie a napriek tomu, že si je plne vedomý svojej vyživovacej povinnosti, ktorú si neplnil ani počas trestného stíhania, neupustil od svojho protiprávneho konania a v páchaní prečinu zanedbania povinnej výživy pokračoval až do vyhlásenia rozsudku, resp. do času vzatia do väzby a následného výkonu trestu v inej jeho trestnej veci, t. j. v trvaní takmer 9 rokov. Ak doposiaľ nedošlo ku korekcii jeho správania, je plne dôvodné prognózovať, že k takejto korekcii nedôjde ani v prípade podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody, teda podmienený odklad výkonu trestu u obžalovaného úplne stráca opodstatnenie. Preto súd nepristúpil u obžalovaného k podmienenému odkladu výkonu trestu odňatia slobody podľa § 49 ods. 1 alebo § 51 ods. 1 Tr. zák.

Súd sa nestotožnil s obhajobou obžalovaného, že u obžalovaného prichádza do úvahy uloženie súhrnného trestu vo vzťahu k odsúdeniu Okresného súdu Trnava, sp. zn. 6T/6/2021. Súd najskôr poukazuje na to, že trestný čin zanedbania povinnej výživy je pokračovacím trestným činom s prvkami hromadného trestného činu, s tým, že trestný čin je dokončený až dokonaním posledného útoku, teda vyhlásením odsudzujúceho rozsudku súdu prvého stupňa. Súd ale zdôrazňuje, a to s poukazom na uznesenie NS SR, sp. zn. 2 Tdo/54/2011, že „trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. je dokonaný naplnením jeho zákonných znakov, t. j. okamihom, keď páchatel' najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplní, čo aj z nebanlivosti, zákonnú povinnosť vyživovať alebo zaopatrovávať iného (§ 207 ods. 1 Tr. zák.) alebo sa úmyselne vyhýba plneniu svojej zákonnej povinnosti vyživovať alebo zaopatrovávať iného (§ 207 ods. 2 Tr. zák.). Okamihom spáchania trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 3 písm. c/ Tr. zák. v nasledujúcich dvadsiatich

štyroch mesiacoch od predchádzajúceho odsúdenia alebo prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody je okamih jeho dokonania a nie až okamih jeho dokončenia“.

Vychádzajúc z uvedeného uznesenia a v zmysle rozhodnutia o vine, bol trestný čin obžalovaného dokonán dokonca skôr ako bol obžalovaný odsúdený za iný jeho trestný čin, a to trestným rozkazom Okresného súdu Košice I, sp. zn. 4T/55/2016, vo vzťahu ku ktorému odsúdeniu by prichádzalo do úvahy prípadné uloženie súhrnného trestu, pričom toto odsúdenie je už zahladené. V súvislosti s týmito dôsledkami zahľadania odsúdenia tohto skoršieho rozhodnutia, súd poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR č. 59/2018 v ktorom sa okrem iného uvádza: „Obdobne sa posúdi ďalšia z oboch modelových (v aplikačnej praxi sa opakovane vyskytujúcich) situácií. Týka sa (na rozdiel od prvej z nich) jedného novožalovaného činu a jeho vzťahu s dvoma časovo neskoršími, po sebe nasledujúcimi, samostatnými a pri posudzovaní tejto situácie už právoplatnými odsúdeniami (rozsudok alebo trestný rozkaz). Tieto odsúdenia nie sú spojené s uložením súhrnného trestu pri druhom z nich - nejde teda o postih viacčinného súbehu trestných činov, ale o situáciu trestnoprávnej recidívy. Primárne by v prebiehajúcom konaní o novožalovanom čine boli splnené podmienky na uloženie súhrnného trestu podľa § 42 ods.1, 2 Tr. zák. vo vzťahu k prvému z oboch rozhodnutí, avšak konajúci súd zistí, že u neho nastali účinky zahľadania odsúdenia (s účinkami negácie ukladania súhrnného trestu podľa odseku 3 naposledy označeného ustanovenia). Otázkou potom je, či sa namiesto toho uloží súhrnný trest vo vzťahu k nasledujúcemu odsúdeniu, ktoré je stále bez účinkov svojho zahľadania - novožalovaný čin bol totiž spáchaný pred vyhlásením takého (v poradí druhého) rozsudku a účinky zahľadania skoršieho odsúdenia zdanlivo uvoľňujú priestor pre aplikáciu ustanovenia § 42 ods. 1 a 2 Tr. zák. vo vzťahu k naposledy označenému rozhodnutiu. Ako vyplýva z vyššie uvedeného (tretieho odseku právnych viet a skoršieho výkladu), odpoveď je negatívna. O viacčinný súbeh ide len vo vzťahu novožalovaného činu a činu, ktorého sa týkalo prvé z oboch doterajších odsúdení (už s účinkami zahľadania). Čin, ktorý je predmetom doposiaľ ostatného odsudzujúceho rozhodnutia, bol spáchaný vo vzťahu k činom uvedeným v predchádzajúcej vete ako recidivujúci (s rozhraním spočívajúcim v prvom z oboch doterajších odsudzujúcich rozhodnutí, špecifikovaným v prvej vete prvého odseku právnych viet stanoviska) a tento čin bol potrestaný samostatne. Nastanie účinkov zahľadania odsúdenia u „hraničného“ rozhodnutia (prvého z oboch doterajších rozhodnutí) už nič nezmení na vzťahu recidívy následne spáchaného činu (ktorého sa týka doposiaľ ostatné rozhodnutie) k novožalovanému činu (tak tomu bolo aj vo vzťahu k činu, ktorého sa týka „hraničné“ odsúdenie)“.

Uvedená posudzovaná modelová situácia je identická so stavom v tejto veci, kedy skoršie odsúdenie za čin, vo vzťahu ku ktorému by prichádzala existencia viacčinného súbehu je už zahladené a čin, ktorý bol spáchaný ako recidivujúci (na ktoré odsúdenia poukázala obhajoba obžalovaného) nemení nič na jeho vzťahu, ku skutku z ktorého bol obžalovaný uznaný za vinného. Z vyššie uvedených dôvodov súd uložil obžalovanému samostatný trest a nie trest súhrnný.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil obžalovaného na výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin, keďže výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody uloženého mu rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 5T/71/2011, mu bol amnestiou odpustený.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia prostredníctvom Okresného súdu Trnava na Krajský súd v Trnave. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. V písomne podanom odvolaní treba uviesť, proti ktorým výrokom odvolanie smeruje, a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Odvolanie prokurátora, odvolanie, ktoré podáva za obžalovaného jeho obhajca, ako aj odvolanie, ktoré podáva za poškodeného alebo za zúčastnenú osobu ich splnomocnenec, musí byť zároveň odôvodnené tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozsudok napáda a aké chyby sa vytýkajú rozsudku alebo konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Oprávnená osoba sa môže vzdať práva podať odvolanie. V prospech obžalovaného môžu rozsudok odvolaním napadnúť i príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh. Obžalovaný môže výslovne vyhlásiť, že nesúhlasí s podaním odvolania v svoj prospech jeho príbuznými v priamom rade, jeho súrodencami, osvojiteľom, osvojencom, manželom a druhom. Odvolanie má odkladný účinok.